

sólo

1. Měl by si kaž - dý vzpo - me - nout,
 když v mra - cích du - hu vi - dí,
 že za No - é - ho při - šel soud:
 Bůh ztre - stal vzpur - né li - di,

sbor

že za No - é - ho při - šel soud:
 Bůh ztre - stal vzpur - né li - di.

2. Když Pán Bůh viděl, co zlého / je v lidském pokolení, /
 |: že nikdo kromě Noého / v něm spravedlivý není, :|

3. že zlovůle a násilí / teď celou zemí vládne, /
 |: že všichni všechno zkazili / a nikde lásky žádné, :|

4. tu rozhodl se vyhladit / vod přívalem vše živé, /
 |: jen Noé směl si koráb sbít / a čelit vodě divé. :|

5. I v trestu je Bůh milostiv, / vždy ještě možnost dává, /
|: by život dál šel jako dřív, / svým slovem napomáhá. :|
6. Sám tehdy jednat začíná: / „Ať vejdou do korábu /
|: i Noemova rodina / a od všech tvorů v páru. :|
7. Tím nevyhyne žádný rod, / jež stvořil jsem svým
slovem, / |: až rozběsní se množství vod / a rozleje se
kolem.“ :|
8. Tak stalo se. Vše zmizelo / v té hrozné vodní spoušti /
|: a náhle pršet přestalo: / Pán svoje neopouští! :|
9. On způsobil, že nad zemí / zas čerstvý vítr vane, /
|: že nad vodními pláněmi / loď na pohoří stane. :|
10. Dál klesá vodní hladina / a opadáva příval, /
|: zem osychat už začíná / a povrch je, jak býval. :|
11. Když Noé koráb opustil / a na zemi stál opět, /
|: hned Pánu oltář postavil / a zapálil mu oběť. :|
12. Pán přijal jeho zápaly / a smlouvu stvrdil pevně, /
|: že nikdy vodní přívaly / nezničí život země. :|
13. Kdykoliv slunce zářením / se oblouk duhy sklene, /
|: ať je to pro nás znamením / té smlouvy zpečetěné! :|

т: Zdeněk Coufal, Buď tobě sláva, 1981 / 2018

м: Zdeněk Coufal, Buď tobě sláva, 1981

1. Jen pro-jít su - chou pou - ští,
 snad nás Bůh je - nom zkou - ší,
 ze sli - bu ví - ra pra - me - ní,
 vý - hle - dy no - vé o - te - ví -
 - rá, tak - hle ro - ste ví - ra.
 Ref. Ša - lom! Ša - lom! Bůh je
 s ná - mi! Nejsme sa - mi!

2. Než zazněl ten hlas shůry, / měl každý masa fůry, /
 a kdo je nyní hladový, / na biče drábů zapomíná, / víra
 pohasíná. Ref.

3. Co když se Mojžíš mýlí, / nedojdem nikdy k cíli. /
 Snadno nás něco nalomí, / dík, Pane, že nás napomínáš, /
 víru podepíráš. Ref.

230

1. Kdo chce k Bo - hu při - jí - ti,
ta chce ži - vo - tu přá - ti,
pl - niž je - ho vů - li,
věř v tom Spa - si - te - li.
Neb když mlá - de - nec se ptal
na ce - stu spa - se - ní,
tu je - mu od - po - věď dal:
Na - plň při - cá - zá - ní.

2. Neměj Boha cizího a neklaň se jemu, / neber jména Božího k mluvení marnému. / Pomni na den sváteční, abys jej vždy světil, / v svátek a v den nedělní dobrého pilen byl.

3. Máš otce, matku ctíti i slovy i skutkem, / chceš-li, synu, živ býti tím věčným životem. / Nezapíjej žádného proti spravednosti, / vysvoboď nevinného, nachyl se k milosti.

4. Varuj se nečistoty, všelikého smilstva, / neb v Kristově království smilnit nemá místa. / Nepokradeš bližnímu, nehřeš proti lásce, / nečiň škody žádnému, cos vzal, navrať zase.

5. Svědectví falešného hled' se varovati, / nechtěj svědomí svého lží obtěžovati. / Nežádej nic bližního, daruj víc ze svého, / nežádej ženy jeho, nedočkáš se zlého.
6. Kristus Pán však nové dal lidem přikázání – / aby každý člověk měl dvojí milování: / Pána Boha miloval srdcem, duší cele / a bližního v lásce měl jako sama sebe.
7. Kdo tato přikázání nebeského Krále / umí a je naplní, bude v věčné slávě. / Pane Kriste, prosíme, dej nám posilnění / a pomoz, ať plníme tato přikázání.

T: Kancionál český, 1687 / Evangelický zpěvník (dodatek), 2000 / 2018

M: Kancionál český, 1687

231

1. Ten obraz zla-tý, obraz se k nebi ty-čí,
 zář o-či o-sle-pí, zář je-ho o-či ni-čí,
 do snů se vkrádá, vrý-vá se do pa-mě-ti,
 Ba-by-lon hold si vzdává, Ba-by-lon se-be svě-tí.
 Ref. Ač z pece o-hni-vé žár stoupá žhavý
 a obraz zla-tý do-tý-ká se hvězd, Hospodin
 zá-stu-pů je králem slá - vy, jen Bo-hu
 sa-mé-mu vzdává-me čest.

2. Tympány, housle, hudba, zpěv v jednom tónu, / cymbály, pozouny, klaňte se Babylonu! / Ať lidská srdce v jediném rytmu buší, / Babylon poctu žádá, Babylon žádá duši. *Ref.*

3. Babylon dává poslední příležitost, / výjimky z pravidla, máte čas doznat lítost. / Teď cesta zpátky ještě je otevřena, / uznejte vládu sochy, padněte na kolena! *Ref.*

t: Miloš Rejchrt, Nová píseň, [1983/4] / 2018

m: Miloš Rejchrt, Nová píseň, [1983/4] / Svítá, 1992

232

1. Já ztra - ce - ný a chu - dý tě
hledám na pí - sku a ne-vím, jak a
ku - dy jít k tvé-mu ska - li - sku.
Jen je-di-ný dům sto - jí tam
na skali - sku tvém, tam za-veď ce - stu
mo - ji a nech mne by - dlet v něm.

2. Víím, že jsem blázen býval a snadno mít chtěl dům /
a nechtěl znát, že příval jde k samým základům. /
Jen jediný dům stojí tam na skalisku tvém, /
tam zaveď cestu moji a nech mne bydlet v něm.

3. Zlá bouře přišla jednou a krutý vítr vál /
a moji chatrč bědnou proud kalné vody vzal. /
Jen jediný dům stojí tam na skalisku tvém, /
tam zaveď cestu moji a nech mne bydlet v něm.

4. Hle, naděje mé plynou tmou vzhůru kořeny, /
a pod sesutou hlínou tlí domov zbořený. /
Jen jediný dům stojí tam na skalisku tvém, /
tam zaveď cestu moji a nech mne bydlet v něm.

τ: Miroslav Matouš, Evangelický zpěvník, 1979

μ: Miroslav Matouš, Evangelický zpěvník, 1979 / 2018

233

1. Ej, vo - nen dáv - ný čas,
ej, vo - nen dáv - ný čas
Je - žíš, Spa - si - tel náš

2. stoupil na lodičku, / stoupil na lodičku, bral se přes vodičku.
3. Ej, bouře veliká, / ej, bouře veliká, strach, hrůza všeliká,
4. velké vlny byly, / velké vlny byly, lodi přikrývaly.
5. Pán spal na podušce, / Pán spal na podušce v konci na lodičce.
6. Volali na něho, / volali na něho učedníci jeho:
7. Spomožič nám, Pane, / spomožič nám, Pane, ať nezahyneme.
8. Pročež se bojíte, / pročež se bojíte, snad malé víry jste?
9. Pán Ježíš tiše vstal, / Pán Ježíš tiše vstal, moři, větru přikázal.
10. Na to rozkázání, / na to rozkázání bylo utišení.

†: Moravské národní písně, 1860

m: tradiční moravský nápěv / Moravské národní písně, 1860 / Ladislav Moravetz

234

Ref. To ně-co sto-jí, to ně-co sto-jí,
to ně-co sto-jí, ří - kám vám,
to ně-co sto-jí, to ně-co sto-jí, když
moc-né či - ny při nás ko-ná Pán.
1. Jen hrob mu byl do - mo - vem,
ne-znal svět-lo dne, přes-to vo - lal:
Ne-choď sem, jdi pryč, ne - trap mne. Ref.

2. Už přivykl temnotě, / má z ní vyjít ven, / s touhle
změnou v životě / není srozuměn. Ref.

3. Znal jen sílu, křik a zlost, / rozbil, na co sáh, / má
ztratit svou posedlost, / nepůjde z něj strach. Ref.

4. Ti duchové nečistí / vešli do prasat, / stádo třeba
přičistí / do výkazu ztrát. Ref.

1. Báječnej bál u-spořá-dal krá-lů
 cis fis E7
 Král, všechny pozval dál. Ten největ-ší
 A D A D A D A fis
 sál na to ob-sta-ral, ne-boť se bál,
 H7 A
 a-by všem moh říct: pojď - te dál, —
 cis E7 A D A D A D A
 — za-čí-ná bál, — bálů bál. —

2. Ó Pane můj, proč právě dnes? / V plánu mám zrovna
 jinej ples. / Ze všech pozvaných mluvil náhle strach, / že
 se připraví zas o jeden tah. / Když ale ten bál / byl mimo
 plán, mimo plán.

3. Král však ten bál neodvolal, / zvat šel dál, než by kdo
 čekal. / Ani žádná mříž, ba ani ten hřích / nezabrání tomu,
 kdo vejít / chtěl by na ten bál, / báječnej bál, bálů bál.

tr: Pavel Dvořáček, Nová píseň, [1983/4]

m: podle Noela Paula Stookeyho Nová píseň, [1983/4] / Svítá, 1992 / 2018

236

1. Sto by - lo ov - cí stá - da,
 když rá - no šly se pást.
 Teď jed - na ně - kde strá - dá:
 čím ne - cha - la se zmást,
 že ne - ví ce - stu zpát - ky?
 Snad blou - dí pu - sti - nou.
 Den je teď ná - hle krát - ký,
 ach, jak ji na - lez - nou?

2. Má pastýř těžkou práci, / když hledá zbloudilou. / Sám málem stopu ztrácí, / když chodí pustinou. / Už je však ovci blízko, / už slyší její hlas! / Tam leží, kdesi nízko. / Jde – vytáhne ji zas.

3. Tak Kristus hledá hříšné / a všechny přijímá. / Má víc než slovo přísne: / svůj stůl nám prostírá. / On nový život dává, / jím všechno začíná. / Buď z toho Bohu sláva! / I mne má za syna!

T: Willem Barnard, Liedboek voor de kerken, 1973 /

Bohuslav Vik, Buď tobě sláva, 1981

M: Willem Vogel, Liedboek voor de kerken, 1973 / Buď tobě sláva, 1981

237

1. Vracím se sám ja-ko ztra-ce-nej syn,
 vracím se sám ja-ko ztra-ce-nej syn,
 vracím se sám ja-ko ztra-ce-nej syn,
 ty víš, _____ hledám tvůj stín, _____
 ty víš, _____ hledám tvůj stín.

V bázi - ni s ví - rou,

ty víš, _____ hledám tvůj stín, _____

ty víš, _____ hledám tvůj stín.

2. |: Už málem bránou jsem smrti měl jít, :|

|: ty sám přicházíš vstříc. :|

S lítostí svou |: ty sám přicházíš vstříc. :|

3. |: S tebou chci žít jako služebník tvůj, :|

|: ty sám při mně v lásce stůj. :|

V mých dnů bídě |: ty sám při mně v lásce stůj. :|

4. |: Vracím se sám jako ztracenej syn, :|

|: ty víš, hledám tvůj stín. :|

V bázi s vírou, |: ty víš, hledám tvůj stín. :|

τ: Miloslav Esterle

μ: *Motherless Child*, nápěv amerického spirituálu / Old Plantation
Hymns, 1899 / Černošské spirituály, 1955 / Svítá, 1992 / 2018

1. Šly zrá - na ke hro - bu
 Ma - ri - e Mag - da - le - na
 a mat - ka Ja - ku - ba
 a je - ště jed - na že - na
 so - bě pro ú - tě - chu,
 mrt - vé - mu na pa - mát - ku,
 šly zrá - na ke hro - bu
 dva dny po Vel - kém pát - ku.

2. Šly zrána ke hrobu, / sotva se rozednělo, / oživit
 vzpomínku, / pomazat mrtvé tělo, / balzámem zpomalit /
 zánik a zapomnění, / na chvíli podržet, / co bylo a co není.

3. Šly zrána ke hrobu / a hrob byl otevřený, / tak dovnitř
vstoupily / zmíněné již tři ženy. / Kampak se poděl ten, /
za nějž šly držet smutek? / Chtěly mu prokázat / poslední
dobrý skutek.

4. A když si říkaly, / že to snad není k víře, / bázeň na
ně padla, / jak kdysi na pastýře. / Dva muži stáli tu, /
šat sněhobílý měli / a světlo svítilo, / až oči přecházely.

5. Tu ženy poklekly, / sklonily tváře k zemi / a muži
řekli jim: / Zbytečně mezi těmi, / co v prach se navrací, /
hledáte Pána svého. / Hroby jsou pro mrtvé, / ale ne pro
živého.

6. Vzpomeňte, co slíbil / váš Mistr, Ježíš živý, / a znovu
čekejte / veliké Boží divy. / K čemu jsou balzámy, / hroby
a mauzolea, / když je teď před vámi / svátek vzkříšení těla?

t: Miloš Rejchrt, Nová píseň, [1983/4] m: Miloš Rejchrt, Nová píseň, [1983/4]

239

1. V nás srd - ce ho - ře - lo, když
při - šel Pán a smutku tem - ná
noc by - la ta tam.

2. Tma změnila se v jas, / když slovem svým /
zas radost navrátil / zarmouceným.

3. Vše, co nás trýznilo, / ten krutý žal /
ze srdcí ustoupil, / když při nás stál.

4. Nám smysl ukázal / utrpení, /
že smrtí cesta jde / ke vzkříšení.
5. Ten slávu uvidí, / kdo snižen byl, /
vždyť ponížením svým / Pán zvítězil.
6. Když jsme se blížili / již k Emauzům, /
hosta jsme pozvali / v náš chudý dům.
7. V nás srdce hořelo, / když cizinec /
chléb vzal a rozlomil: / Toť Pán je přec.

T: Miroslav Heryán, Evangelický zpěvník, 1979

M: Basilea Schlink / Evangelický zpěvník, 1979

© Evangelische Marienschwesternschaft, Darmstadt

240

1. Když Je - žíš šel přes tu Judskou zem,
druhům svým věrným řek: Pojdte, jdem.
Dnes - ka v Ká - ni je svat - ba,
bude tam i má - ti má, dnes je
v Ká - ni svatba, tak tam jdem.

2. Svatby té veselý ruch a rej / nocí zní přes celou Galilej. /
|: Máti volá na syna: Zůstali jsme bez vína! / A to by byl
svatby konec zlej. :|

3. V Káni maj šest štoudví kamennejch, / Ježíš dal do
každý vodu vlej. / |: Voda v kádích zapění, ve víno se
promění. / Vína dost: Hej, správce, nalejt dej! :|

4. Proč dal víc, než hosti vypít chtěj, / proč dal víc, než
třeba, znát mi dej? / |: Já čet jsem u Kalvína, že pět set litrů
vína / šest štoudví má, Bůh jim požehnej. :|

5. Podstatný je pítí vína sled, / nejlepší víno se dává
hned. / |: A jak času přibejvá, to horší se nalejvá. / V Káni
maj nejlepší naposled. :|

6. V žití tvém přibejvá dalších let, / nečekej nejhorší
naposled. / |: Bůh na sklonku tvého dne dá ti víno
výborné, / výborné víno až naposled. :|

7. V žití tvém dnes každá radost tvá / radost tu úplnou
předjímá. / |: V svý smrti jen přejdeš most, Bůh zavolá:
Další host, / novej host k nám vešel na slavnost! :|

8. Víno své výborné pít mi dej. / Říká Bůh: Jen dnes už
ochutnej. / |: Hle, kalich můj oplývá, / v něm čas se ti
otvírá, / kalich můj oplývá, přijímej. :|

τ: Svatopluk Karásek, Nová píseň, [1983/4] / Svítá, 1992 / 2018

м: podle nápěvu jazzového tradicionálu Svatopluk Karásek,
Nová píseň, [1983/4] / Svítá, 1992 / 2018

Ref. Kdo mě z pout mých — ven vy - vodí, —
 kdo ta pou - ta od - stra - ní, —
 jenom lá - ska — vysvo - bo - dí, —
 lá - ska bá - zeň vy - há - ní. —

1. Být jak strom, co plody nese, / nejen listí pro krásu, /
být jak strom, co nepohne se, / nebojí se nečasu.
2. Být jak dům na skále pevné, / jako maják na moři, /
s kterým ani příval nehne, / když se na něj oboří. Ref.
3. Pramen žití někde najít, / neznat, co je únava, / třeba
sám dál pravdu hájit, / i když právě prohrává.
4. Kdybych pronik do atomu, / kdybych létal na Měsíc, /
jako anděl mluvil k tomu, / lásku neměl, nejsem nic. Ref.

t: Miloš Rejchrt, Svítá, 1992

m: Charles Hutchinson Gabriel, Alexander's Gospel Songs, 1908 / Svítá, 1992

